

Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi
Parkvej 50
4700 Næstved

E-mail: ssj@politi.dk

Skal overdrages til anden politikreds.

[Bynavn], den 8. juni 2020

A N M E L D E L S E

Personer:

1) [Socialrådgiver 1]

[Adresse]

[Postnr. og By]

2) [Øverste leder]

[Adresse]

[Postnr. og By]

3) [Mellemlider]

[Adresse]

[Postnr. og By]

Straffelovs overtrædelser:

Straffelovens § 142 – forsøg på at forhindre en PKU-undersøgelse og tvinge spædbarn til at opholde sig i rum med skimmelsvamp. Forhindre spædbarn i at få råmælk og bryst.

Straffelovens kapitel 16 – misbrug af magt i offentligt embede.

Straffelovens § 261 - ulovlig frihedsberøvelse.

Straffelovens § 264 - ulovlig indtrængen på privat grund.

Straffelovens § 232 og § 235, stk. 1 og stk. 2 - opbevaring og udbredelse af børnepornografisk materiale

Straffelovens § 114.

Indholdsfortegnelse:	Side:
Anmeldelse af 8. juni 2020.	1
Bilag 1: Telefonsamtale af [dato] mellem [socialrådgiver] og den forurettede mor: lydfil og transskription.	21
Bilag 2: Video af frihedsberøvelse af spædbarn [dato]. [Vedlægges særskilt].	
Bilag 3: Anonymiseret formandsbeslutning af [dato] med skrivelse af samme dato, skrevet af [socialrådgiver 1], underskrevet af Guldborgssund Kommune.	26
Bilag 4: Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi døgnrapport af [dato].	35
Bilag 5: Redegørelse af [dato] fra Guldborgssund Kommune.	37
Bilag 6: Anonymiseret anerkendelse af [dato] af lovbrud i forbindelse med tvangsanbringelse af 14-årig pige.	40
Bilag 7: Overvågningsvideo af [dato] [Vedlægges særskilt].	
Bilag 8: Afgørelse af 11. december 2019 fra Fyns Politi i sag [...].	42
Bilag 9: Notat af [dato] fra [Hospital].	44
Forarbejderne til EMRK artikel 50 (den nuværende artikel 41).	45
Nürnbergprincipperne af 1950.	47
Grundlovens § 71 og § 72.	50
Bekendtgørelse af Forvaltningslovens § 8.	51

Politiet skal selv indhente følgende i sag [sagsnr.]:

1. Børnepornografisk materiale: 6 billeder i kategori 1 og 2 videoer i kategori 2.
2. Udtalelse fra Embedslægen ang. forekomst af skimmelsvamp på [...] Observationshjem, [adresse].

Indledning:

I medfør af forarbejderne til EMRK art. 41 (tidligere artikel 50) skal enhver offentlig/statsansat holdes personligt ansvarlig for krænkelse af en anden persons menneskerettigheder.

Af forarbejderne fremgår:

“The verdict of the [European] Court [of Human Rights] shall order the State concerned:

(1) to annul, suspend or amend the incriminating decision;

2) to make reparation for damage caused;

(3) to require the appropriate penal, administrative or civil sanctions to be applied to the person or persons responsible.”

I medfør af Nürnberg principperne 3 og 4 fremgår, at ingen offentlig/statsansat må tage imod en ordrer, der er i strid med Menneskerettighederne. Endvidere fremgår det, at enhver, der udøver en krænkelse af Menneskerettighederne skal holdes personligt ansvarlig herfor:

”Principle III

The fact that a person who committed an act which constitutes a crime under international law acted as Head of State or responsible Government official does not relieve him from responsibility under international law.

Principle IV

The fact that a person acted pursuant to order of his Government or of a superior does not relieve him from responsibility under international law, provided a moral choice was in fact possible to him.”

Lovgiver har i Danmark besluttet, at ansvarsgrundlaget for offentligt ansatte er hjemlet i Straffelovens kapitel 16.

Socialrådgiver 1 [...] og mellemlider [...] er derfor personlig ansvarlig for forhold, som de begår i deres respektive embeder ved Guldborgsund Kommune.

Øverst ansvarlig [...], som øverst ansvarlig for Guldborgsund Kommunes handlinger, bærer det fulde ledelsesansvar i forbindelse med, hvad der begås i Guldborgsund Kommune.

Ansatte ved Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, der har medvirket til indholdet af denne anmeldelse, er tillige personlig ansvarlige for de begåede handlinger.

Anmeldelse:

Krænkelser af EMRK Artikel 8

Kravet for at kunne tvangsfjerne et spædbarn fra sin mor er høje i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions Artikel 8 og heraf domspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvoraf fremgår, at der skal foreligge en konkret og alvorlig trussel mod spædbarnet, hvis dette skal fjernes fra sin mor.

Der henvises i den forbindelse til CASE OF K. AND T. v. FINLAND, no. 25702/94 af 12. juli 2001, særligt præmis 155 og 168:

*155. The margin of appreciation so to be accorded to the competent national authorities will vary in the light of the nature of the issues and the seriousness of the interests at stake, such as, on the one hand, the importance of protecting a child in a situation which is assessed as **seriously threatening** his or her health or development and, on the other hand, the aim to reunite the family as soon as circumstances permit. When a considerable period of time has passed since the child was originally taken into public care, the interest of a child not to have his or her de facto family situation changed again may override the interests of the parents to have their family reunited.*

*168: "However, the taking of a new-born baby into public care at the moment of its birth is an extremely harsh measure. **There must be extraordinarily compelling reasons before a baby can be physically removed from the care of its mother, against her will, immediately after birth as a consequence of a procedure in which neither she nor her partner has been involved. The shock and distress felt by even a perfectly healthy mother are easy to imagine. [...]***

Der henvises til CASE OF P., C. AND S. v. THE UNITED KINGDOM, no. 56547/00 af 16. oktober 2002, præmis 131:

*131. It has nonetheless given consideration to the manner of implementation of the order, namely, the steps taken under the authority of the order. As stated above (see paragraph 116), the removal of a baby from its mother at birth requires exceptional justification. **It is a step which is traumatic for the mother and places her own physical and mental health under a strain, and it deprives the new-born baby of close contact with its natural mother and, as pointed out by the applicants, of the advantages of breast-feeding.** The removal also deprived the father, C., of being close to his daughter after the birth.*

Der henvises til CASE OF ÓNODI v. HUNGARY, no. 38647/09 af 30. maj 2017, præmis 29 og 30:

”2. The Court’s assessment

(a) General principles

*29. **The Court reiterates that the mutual enjoyment by parent and child of each other’s company constitutes a fundamental element of “family life” within the meaning of Article 8 of the Convention** (see, among many other authorities, *Monory v. Romania and Hungary*, no. 71099/01, § 70, 5 April 2005 and *Nazarenko v. Russia*, no. 39438/13, § 60, ECHR 2015 (extracts)).*

*30. **The essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary action by public authorities.** There are, in addition, positive obligations inherent in an effective “respect” for family life. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and the community, including other concerned third parties, and the State’s margin of appreciation. The Court has already repeatedly held that in matters relating to their custody the interest of children are of paramount importance. The child’s best interests must be the primary consideration and may, depending on their nature and seriousness, override those of the parents (see *Sahin v. Germany [GC]*, no. 30943/96, § 66, ECHR 2003-VIII and *Plaza v. Poland*, no. 18830/07, § 71, 25 January 2011).*

Det er et krav i henhold til EMRK Artikel 8, at der skal være konkret og alvorlig trussel mod et spædbarns liv og helbred, hvis et spædbarn skal anbringes udenfor hjemmet. En formodning eller en gisning herom, opfylder ikke kravet om, at der skal være en konkret og alvorlig trussel mod spædbarnet.

Det er tillige et krav, at myndigheder ikke foretager **en arbitrær indblanding** i borgernes privatliv. En arbitrær indblanding er bl.a. en beslutning, som beror på et tilfældigt valg eller *et personligt skøn*.

I [måned] 2019 blev forurettede gravid. Hendes læge indgav en lovpligtig advisering til Guldborgsund Kommune, idet forurettede var 17 år. Adviseringen indeholdt ikke andet end en orientering. I sagen er det ændret til ”en bekymring fra den pågældende læge”. Forurettede blev indkaldt til møde på Guldborgsund Kommune [dato], hvor det blev oplyst, at forurettede skulle have tvangsbortadopteret sit barn. Guldborgsund Kommune havde intet objektivt grundlag for iværksættelse af en tvangsbortadoption af det kommende barn.

Der henvises til CASE OF STRAND LOBBEN AND OTHERS v. NORWAY, no. 37283/13 af 10. september 2019, hvor storkammeret ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fastslog (endnu engang), at en anbringelse **altid** og **uden undtagelse** skal være en midlertidig foranstaltning, og såvel kommunen, som anbringelsesstedet skal arbejde for, at barnet bringes hjem til sit biologiske ophav igen, hvorfor Kommunalbestyrelsen **altid** har pligt til at behandle en anmodning om hjemgivelse på et hvilket som helst tidspunkt i sagens forløb.

I den henviste doms præmis 7 fremgår.

7. The domestic authorities never considered the foster care of the child as a temporary measure with the ultimate aim of reuniting the mother and her child, and they did not seriously engage in supporting the mother with a view to improving her capacity as a mother. In this respect, they disregarded the Court’s case-law and their respective obligations.

Ved Guldborgsund Kommune planlagde man en grov krænkelse af EMRK Artikel 8, da man allerede havde planlagt en tvangsbortadoption af det kommende barn uden at have nogen former for kendskab til moderskabet for den forurettede kommende mor i sagen.

Ad Straffelovens kap. 16 jf. Forvaltningslovens § 8:

Under graviditetsforløbet lod den forurettede mor sig bistå af en partsrepræsentant jf.

Forvaltningslovens § 8, idet man ved Guldborgsund Kommune begyndte at udvise en aggressiv og uprofessionel adfærd, der bl.a. omhandlede påstande om psykiatiske diagnoser hos den forurettede mor, påstande om en opvækst, som den forurettede mor aldrig har haft, en arbitrær beskrivelse af den forurettede mor og hendes familie, og herved beskrivelser i sagens akter uden realitet i faktuelle oplysninger. De faktisk forkerte oplysninger skulle sikre velfærdsfortabelse for mor og barn.

Partsrepræsentanten indtrådte i sagen den 14. oktober 2019. Guldborgsund Kommune modtog en erklæring på partsrepræsentationen samme dag, han indtrådte i sagen. Under forløbet, nægtede man ved Guldborgsund Kommune flere gange at have modtaget denne erklæring, og herved forsøgte at afvise, at partsrepræsentanten kunne repræsentere familien.

En tiltagende og grov hetz opstartede mod partsrepræsentanten, hvor man ved Guldborgsund Kommune blev personlig, fremkom med påstande om, at partsrepræsentanten begik strafbare handlinger mod personalet i Guldborgsund Kommune, trænerede partsrepræsentantens arbejde med henblik på at afskære partsrepræsentantens mulighed for at repræsentere familien, heraf inviterede til møder, der skulle afholdes samme dag eller kort tid efter med anmærkning om, at partsrepræsentanten og den forurettede mor var ”udeblevet fra mødet” og herved ikke ville samarbejde. Man ville ikke respektere, at samarbejdet skulle foregå skriftligt således, at der var bevis på alt, hvad man ved Guldborgsund Kommune foretog sig, idet deres notater efter et møde ikke stemte overens med de faktuelle handlinger, der skete under mødet. Man ville ikke svare på henvendelser fra partsrepræsentanten, hvor partsrepræsentanten flere gange anmodede om at få oplyst, hvilken konkret bekymring, der var for den forurettede mors kommende moderskab.

Partsrepræsentanten blev ignoreret og der er til dato ikke fremkommet et objektivt bevis på, at den forurettede mor, ikke egnede sig til at være mor. Derimod er der anført mange usande og udokumenterede forhold i sagens akter, der tegner et uretmæssigt billede af den forurettede mor, som skulle medføre en uretmæssig tvangsanbringelse / tvangsbortadoption af spædbarnet.

Den personlige hån og den fornærmelige tiltale samt den grove chikane mod partsrepræsentanten medførte bl.a. følgende skrevet i indstillingen til Børn og Ungeudvalget af [dato], side 10:

”Hele sagen er af partsrepræsentanten fremlagt på Facebook, både breve til og fra Forvaltningen, samt lydfiler af sagsbehandlere, som varetager deres arbejde. Det har taget overhånd i den forstand, at der er trusler og omtale af flere af Forvaltningens medarbejdere, personrettet og på vedkommendes børn. Der er demonstrationer, hvor Politiet er nødsaget til, at anholde nogle af demonstranterne. Alt sammen opildnet af denne partsrepræsentant. Både han og flere andre, er af Kommunen blevet Politianmeldt.”

”Der lægges stor vægt på, at [Forurettede mor], lader sig partsrepræsentere af en person, som virker til, at have sin helt egen mission, dog ikke med [Spædbarn] i fokus. Dette er rigtig ærgerligt og ualmindeligt uhensigtsmæssigt, da det er [Spædbarn] behov, som er de vigtigste i denne sag. Denne partsrepræsentant lader til, at have mere travlt med, at få opmærksomhed på de sociale medier, på bekostning af [Spædbarn] og [Forurettede mor], hvilket bestemt ikke gavner mor og barn. Han obstruerer et muligt samarbejde med forvaltningen. Ligesom han er politianmeldt for trusler mod tidligere sagsbehandler.”

Det bliver anført direkte overfor en større kreds af mennesker, at partsrepræsentanten begår strafbare handlinger, og er en del af en demonstration, som den pågældende partsrepræsentant ikke har været involveret i. Dette anføres i en sag, som ikke omhandler partsrepræsentanten, men omhandler et spædbarn og dennes mor.

For at få partsrepræsentanten sat af sagen i strid med Forvaltningslovens § 8, blev der begået grov personlig chikane samt forsøgt at stække hans troværdighed og forsøgt at udsætte ham for velfærdsfortabelse, herunder tab af stilling i statsligt embede. Han blev beskyldt for at have begået strafbare handlinger under sagsvaretagelsen og endda anmeldt uretmæssigt herfor til politiet jf. Straffelovens § 164, stk. 1.

Det skal bemærkes, at hverken partsrepræsentanten eller familien har mødt [socialrådgiver 1] eller [socialrådgiver 2], der kan være én af de to, der har skrevet indstillingen til Børn og Unge-udvalget. Første gang den forurettede mor fik kendskab til [socialrådgiver 1], var under en telefonsamtale den [dato], på dagen, hvor den lovstridige frihedsberøvelse af to børn fandt sted.

Telefonsamtalen fremlægges både som lydfil, og i transskriberet form, som **Bilag 1**. Under denne telefonsamtale mellem [socialrådgiver 1] og den forurettede mor, nægtede [socialrådgiver 1] at give den forurettede mor rimelig tid til at lade sig rådføre med sin advokat og sin partsrepræsentant. Ingen har talt eller mødt [socialrådgiver 2].

Denne telefonsamtale er et vigtigt bevis for nærværende anmeldelse. Af lydfil og transskription kan det konstateres, at [socialrådgiver 1] egen udlægning af det hændte under denne samtale, ikke er sandfærdig og oplyst loyalt.

I indstilling til Børn og Unge-udvalget af [dato], side 7 fremgår:

”Redegørelse for forløbet af d. [dato]

På baggrund af oplysningerne i sagen, vurderer forvaltningen at der er risiko for barnets sundhed, udvikling og trivsel, såfremt de planlagte tiltag ikke følges. [forurettede mor] meddeler telefonisk at hun ikke vil medvirke og henviser til sin partsrepræsentant og sin advokat. [forurettede mor] spørges flere gange om at medvirke til den fastlagt plan, men det er et konsekvent nej. Politiet, samt 3 medarbejdere tager ud for at lede efter [forurettede mor] og hendes søn. (bilag 28).”

Der henvises til bilag 1, der udgør den præcise udlægning af, hvad der hændte under den pågældende telefonsamtale. Bilag 1 vedrører både lydfil og transskription.

Ad Straffelovens kap. 16 jf. Straffelovens § 142:

Under telefonsamtalen af [dato] mellem [socialrådgiver 1] og den forurettede mor (bilag 1), oplyses [socialrådgiver 1], at den forurettede mor ikke kan lade sig indskrive på [navn] Observationshjem, [adresse] samme dag, idet spædbarnet skal have foretaget en PKU-undersøgelse på fødeafdelingen på hospitalet. [Socialrådgiver 1] truer den forurettede mor med tvangsfjernelse på dagen, hvis hun ikke indfinder sig på det pågældende observationshjem, og heraf aflyser PKU-undersøgelsen, der skal foretages indenfor 48 - 72 timer fra tidspunktet for barnets fødsel.

[Socialrådgiver 1] har ingen hjemmel i lov til at forhindre et spædbarn i at få foretaget en PKU-undersøgelse, der skal afklare, om barnet lider af sjældne sygdomme, der vil kræve den korrekte lægelige behandling. [Socialrådgiver 1] fremsatte en trussel mod den forurettede mor med henblik på, at hun bragte sit eget barns liv i helbredsmæssig fare.

Der henvises til CASE OF K. AND T. v. FINLAND, no. 25702/94 af 12. juli 2001, hvor Domstolen fandt, at en myndighed ikke har hjemmel i Artikel 8 til at tvangsanbringe et barn, der er under observation af hospitalspersonalet, idet barnet allerede må anses at være i trygge rammer.

En PKU-undersøgelse er livsvigtig for et barns helbred.

”PKU-undersøgelse

Nyfødte børn tilbydes at få taget en blodprøve, der undersøges for to stofskiftesygdomme, som er yderst sjældne.

Når barnet er 48 - 72 timer gammelt, tager vi blodprøve fra barnet hæl (PKU), som bliver undersøgt for forskellige stofskiftesygdomme og andre medfødte sygdomme. Det drejer sig om Føllings syge (fenyلكetonuri - PKU) og myxødem (for lavt stofskifte) samt cystisk fibrose (CF). Blodprøven sendes til undersøgelse på Statens Seruminstitut, og I vil få direkte besked, hvis der er resultater, der kræver nærmere undersøgelse.

Blodprøven tages enten i Efterfødselsklinikken eller der, hvor mor eller barn er indlagt. Inden I forlader hospitalet, aftaler vi, hvornår og hvor blodprøven skal tages.”

[Beskrivelse fra Rigshospitalets hjemmeside].

Den forurettede mor oplyste desuden om forekomst af skimmelsvamp på det pågældende observationshjem, der kan medføre helbredsmæssig varig skade på spædbarnet. [Socialrådgiver 1] afviste at ville sikre en undersøgelse heraf førend spædbarnet skulle placeres på stedet. Hermed udsatte [socialrådgiver 1] spædbarnet for potentiel helbredsmæssig uoprettelig skade.

Den forurettede mor og spædbarn blev tvangsplaceret i et værelse med forekomst af skimmelsvamp.

Hverken [socialrådgiver 1], [leder af familieafdelingen] eller [borgmesteren], der alle var oplyst herom, rettede for sig og sikrede spædbarnet en helbredsmæssig forsvarlig anbringelse jf.

Straffelovens § 142.

Endvidere kunne spædbarnet ikke få bryst i tiden, hvor spædbarnet uretmæssigt var fjernet fra sin mor, og den råmælk, der er vigtig for et spædbarn at få, fik spædbarnet ikke. Ydermere var spædbarnet ved at lære at tage fat og lære at spise ved bryst, hvilket tillige blev afbrudt af den uretmæssige tvangsanbringelse.

Straffelovens kap. 16 jf. Straffelovens § 261 - ulovlig frihedsberøvelse.

En tvangsfjernelse af et barn er sidestillet med en frihedsberøvelse under Artikel 5 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Når politiet deltager i en frihedsberøvelse af et barn, skal politiet iagttage de samme forhold, som Anklagemyndigheden skal iagttage i forbindelse med en frihedsberøvelse af en myndig person. Iagttagelsen skal ske igennem det administrative system, og samtlige krav, der er fastsat i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions Artikel 8 jf. domspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol skal være opfyldt før en frihedsberøvelse af et barn kan finde sted. I modsat fald, er det en ulovlig frihedsberøvelse i medfør af Artikel 5.

[Socialrådgiver 1] fik en formandsbeslutning baseret på forhold, der ikke var sandfærdige, og heraf ikke opfyldte kravene i EMRK Artikel 8. [Socialrådgiver 1] kontaktede Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, der bistod [socialrådgiver 1] i at hente spædbarnet jf. video af afhentningen **Bilag 2**.

I videoen ses, at der ikke var en konkret og alvorlig trussel mod spædbarnets liv og/eller helbred, hvilket formandsbeslutning af [dato] og samtalen mellem [socialrådgiver 1] og den forurettede mor, samme dag, [dato], tillige bevidner.

[Socialrådgiver 1] forfattede ydermere en skrivelse af [dato], der er underskrevet *Guldborgsund Kommune*, hvoraf fremgår, at den forurettede mor og hendes spædbarn ikke må forlade matriklen på [navn] Observationshjem **Bilag 3**. Der var således tale om en reel frihedsberøvelse foretaget af en kommune, der ikke har hjemmel i lov til at frihedsberøve en borger og dennes barn.

[Socialrådgiver 1], med bistand fra ansatte fra Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, frihedsberøvede et spædbarn uden hjemmel i EMRK Artikel 8, hvor det kræves, at der skal være en konkret og alvorlig trussel mod spædbarnets liv og helbred, hvis spædbarnet skal tvangsanbringes. Endvidere fastholdt [socialrådgiver 1] en frihedsberøvelse af både den forurettede og spædbarn uden hjemmel i EMRK Artikel 8 jf. bilag 3. En arbitrær beslutning baseret på et personligt skøn, opfylder ikke kravene i Artikel 8.

Guldborgsund Kommune har efterfølgende anerkendt, at den forurettede mor, er egnet som mor, og at der ikke foreligger en konkret og alvorlig trussel mod barnets liv og/eller helbred, hvorfor spædbarnet er blevet hjemgivet.

Det tvangsanbragte spædbarn blev, af Guldborgsund Kommune, anbragt i en plejefamilie fra tidspunktet for tvangsfjernelse [dato] og frem til dagen efter, hvor spædbarnet blev tvangsanbragt på [navn] Observationshjem, [adresse].

[Navn] Observationshjems område er:

Børn fra 0 til 8 år med tilknytningsforstyrrelse, andre psykiske vanskeligheder, omsorgssvigt, seksuelt krænkende adfærd, indadrettede adfærd, andet socialt problem, overgreb.

Disse forhold gjorde sig ikke gældende i den pågældende sag, hvorfor observationshjemmet ikke var det rette hjem at tvangsplacere det pågældende spædbarn og den nybagte mor i.

I forbindelse med forsøget på at afhente den forurettede mor og spædbarnet, men ikke fandt dem i deres hjem, forhørte Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi den 14-årige pige, der er moster til spædbarnet. Da pigen ikke kunne svare på spørgsmålene, kørte Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi og [socialrådgiver 1] til den 14-årige piges mors ex-mands ejendom. De kom herefter tilbage og frihedsberøvede den 14-årige pige – uden formandsbeslutning eller anden lovhjemmel. Pigen blev anbragt [bynavn] uden at advisere pigens mor om, hvor pigen var. Først kl. 23.14 modtog moren en SMS fra [socialrådgiver 1] ved Guldborgsund Kommune, hvor det blev oplyst, at den 14-årige pige var i [bynavn].

Under den ulovlige frihedsberøvelse jf. Straffelovens § 261, med Sydsjællands og Lolland-Falsters Politis bistand, beslaglagde Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi pigens mobiltelefon i strid med Retsplejelovens kapitel 76, og lod herefter [socialrådgiver 1] opbevare mobiltelefonen uden hjemmel i lov.

Hensigten med beslaglæggelsen var, at pigen og hendes mor ikke måtte opnå kontakt til hinanden, og at politiet skulle undersøge pigens telefon for oplysninger.

Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi anførte i deres døgnrapport, at pigerne ”*gik for lud og koldt vand*”, og at Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi ville udarbejde en socialrapport **Bilag 4**.

Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi ville afgive usandfærdige oplysninger i sagen og udarbejde en usandfærdig socialrapport for at dække over overtrædelsen af Straffelovens § 261.

Under frihedsberøvelsen af den 14-årig pige, blev hun truet af Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi til at afgive oplysninger om hendes mor, søster og nyfødte nevø. Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi oplyses af [socialrådgiver 1] at have sagt, at hun kunne blive straffet, hvis hun ikke fortalte politiet om, hvor hendes familie var. Den 14-årig pige vidste ikke, hvor hendes familie var i de par timer, hvor hun hyggede sig med sin veninde før hun blev frihedsberøvet, og pigen var beskyttet af Artikel 6, stk. 2, der hjemler, at hun har ret til ikke at inkriminere sig selv eller sine nærmeste. Den 14-årig pige blev tillige misbrugt, som ”lokkedue”, hvor politiet ville have hende til at ringe til sin storesøster for at få oplysninger om, hvor hendes storesøster (den forurettede mor) var.

Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi gik derfor langt over grænsen for deres statslige virke ved det danske politi, og valgte at true en pige for at presse hende til at fortælle om sin familie **Bilag 5**, hvilket alene er at betragte, som magtmisbrug i statsligt embede under skærpente omstændigheder, idet der var tale om en mindreårig, der blev truet og ikke fik tilbudt advokatbistand i forbindelse med afhøringen og frihedsberøvelsen af hende.

Efter løsladelsen af pigen på 14 år, måtte hun undersøges på psykiatrisk skadestue grundet alvorlig traumereaktion forårsaget af frihedsberøvelsen.

Endvidere måtte familien flytte fra deres hjem, idet pigen var traumatiseret grundet indtrængen i hjemmet, forhøret og frihedsberøvelsen, der blev foretaget i hjemmet.

Guldborgsund Kommune anerkendte den 10. december 2019 at have afhentet pigen på 14 år uden hjemmel i lov, og har tilbudt at betale kr. 5.000, - i tort godtgørelse **Bilag 6**.

Guldborgsund Kommune anfører i skrivelse af 10. december 2019, at kommunen var blevet fejlrådgivet af Kammeradvokaten. Kammeradvokaten oplyste den 25. maj 2020, at Kammeradvokaten ikke har rådgivet Guldborgsund Kommune i en tvangsfjernelse af pigen på 14 år, som påstået af Guldborgsund Kommune i skrivelse af 10. december 2019.

Den ulovlige beslaglæggelse af pigens mobiltelefon er blevet ignoreret af såvel Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi som af Guldborgsund Kommune.

Der er tale om, at [socialrådgiver 1], i samarbejde med Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, har begået to ulovlige frihedsberøvelser af to børn, heraf et spædbarn, hvor der er særlige skærpende forhold. [Socialrådgiver 1] har tillige begået en ulovlig frihedsberøvelse af den forurettede mor i medfør af Straffelovens § 261 jf. EMRK art. 5.

[Socialrådgiver 1] afgav urigtige oplysninger til brug for at opnå en formandsbeslutning på spædbarnet, og formanden for Børn- og Unge-udvalget undersøgte ikke egenhændigt sandhedsværdien af det skrevne, som der er pligt til.

Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi var indstillet på at afgive en usandfærdig socialrapport for at dække over de begåede strafbare handlinger. Tre børn har lidt uoprettelig skade af den begåede forbrydelse.

Ad Straffelovens kap. 16 jf. Straffelovens § 264 - ulovlig indtrængen på privat grund:

Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi tog sammen med [socialrådgiver 1] ud til en eksmands ejendom [dato], hvor [socialrådgiver 1] – sammen med politiet – ransagede hjemmet i forventning om, at spædbarnet kunne findes der. Da spædbarnet ikke var på denne adresse, forlod Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi bopælen i en varevogn.

[Socialrådgiver 1] kørte bagefter politiets varevogn, men bakkede tilbage, da politiet var kørt ud på vejen. Her trådte hun ud af sin bil, og begyndte at kigge ind ad vinduerne på ejendommen.

Ransagningen af hjemmet skete uden retskendelse, og det må have stået både Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi og [socialrådgiver 1] klart, at handlingen var i strid med Grundlovens § 72 og Straffelovens § 264 (ulovlig indtrængen på privat grund).

Den ulovlige overvågning igennem vinduerne, blev optaget på overvågningskamera, der var på ejendommen. Filmen fra overvågningen vedlægges nærværende anmeldelse, som **Bilag 7**.

[Socialrådgiver 1] har anerkendt, at den forurettede eksmand, og dennes familie, ikke var part i sagen, og derfor rettelig ikke kunne opsøges, som begået.

Af dagsorden til Børn og Unge-udvalget af [dato], fremgår:

”Opringning fra [forurettede mor]s far af d. [dato]

Kontakt fra [forurettede mor]s far, som spørger ind til hvad f..... der foregår - Politiet kommer ud til ham og spørger efter [forurettede mor] - jeg oplyser til ham, at han ikke er part i sagen og jeg kan derfor ikke oplyser noget til ham [...]”

[Socialrådgiver 1] anerkender, at eksmanden, der blev opsøgt af [socialrådgiver 1] og Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, og fik ransaget sit hjem uden retskendelse, ikke er part i sagen. Desuden oplyser hun faktisk forkert, idet eksmanden ikke er biologisk far til pigerne.

Efter den ulovlige ransagning, og efterfølgende overvågning igennem vinduerne, på tredjemands ejendom, kørte Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi og [socialrådgiver 1] tilbage til spædbarnets hjem, indtrængte ulovligt på ejendommen, og foretog en ulovlig frihedsberøvelse af den 14-årig pige.

Straffelovens § 232 og § 235, stk. 1 og stk. 2 - opbevaring og udbredelse af børnepornografisk materiale i sagsakter.

I sagen [,,,] ved Guldborgsund Kommune, opbevares 6 børnepornografiske billeder henhørende til kategori 1 og 2 børnepornografiske videoer henhørende til kategori 2 af den forurettede mor. Det børnepornografiske materiale er videresendt til et ukendt antal af personer af [socialrådgiver 1], herunder til partsrepræsentanten i anbringelsessagen.

Man har ved Guldborssund Kommune ingen hjemmel i lov til at opbevare børnepornografiske billeder og videoer af den forurettede mor, og der forefindes ingen hjemmel i lov for offentligt ansatte til at videregive børnepornografisk materiale til en videre kreds af personer.

Børnepornografisk materiale skal straks overleveres til politiet og destrueres fra kommunens EDB-system, hvilket ikke er sket i sagen.

Der henvises til Straffelovens § 235, stk. 1 og stk. 2 jf. Højesteret dom afsagt den 11. januar 2019 i sag 159/2018 (2. afdeling) ”Umbrella-sagen”.

Forholdet omfatter 6 billeder i kategori 1 og 2 videoer i kategori 2.

- De anmeldte har identificeret forurettede på billederne og videoerne med navn og cpr.nr. ved opbevaring af det børnepornografiske materiale.
- De anmeldte vidste, at forurettede var under 18 år.
- De anmeldte vidste, eller burde vide, at der ikke er hjemmel til at opbevare børnepornografisk materiale i kategori 1 og kategori 2 i sag [sagsnr].
- De anmeldte har videregivet dette børnepornografiske materiale til et ukendt antal af mennesker, der ikke skulle anvende materialet.
- Det børnepornografiske materiale har været distribueret og videregivet fra [dato].
- Der foreligger ikke samtykke fra forurettede til opbevaring eller videregivelse af børnepornografiske billeder og videoer jf. Straffelovens § 235, stk. 3.

Den [dato] afviste Fyns Politi i sag [sagsnr.] en anmeldelse herpå fra partsrepræsentanten, der havde modtaget det ulovlige materiale, hvilket var en yderligere overtrædelse af Straffelovens § 235, stk. 1 og stk. 2.

Anklager [navn] v/ Fyns Politi anerkender i **Bilag 8**, at opbevaring af børnepornografisk materiale kræver samtykke i medfør af Straffelovens § 235, stk. 3. Dette samtykke gør sig tillige gældende for en myndighed, der ikke har hjemmel i lov til at opbevare materiale, der er hjemlet i Straffelovens § 232 og § 235, stk. 1 og stk. 2 jf. Højesteret dom afsagt den 11. januar 2019 i sag 159/2018 (2. afdeling) ”Umbrella-sagen”.

Man har ved Guldborgsund Kommune videregivet dette børnepornografiske materiale til en videre kreds af mennesker, uden hjemmel i lov, og uden at disse modtagere har samtykke til opbevaring af dette materiale i medfør af Straffelovens § 235, stk. 3.

Det blev oplyst, at forurettede var presset til at aflevere dette materiale i en lukket online profil.

Dette fremgår tillige af indstilling til Børn og Unge-udvalget af [dato], hvoraf fremgår:

”Underretning af [dato], beskrives bekymring for den måde [Forurettet mor] opfører sig på, da hun har lagt nøgenbilleder op på Instagram, samt en video hvor hun tilfredsstiller sig selv.

[Forurettet mor] meddeler at hun er blevet presset til det, hvilket ligeledes bekymrer underretter, ift. hvad [Forurettet mor] kan finde på, når hun har født (bilag 14).”

Uagtet, at man ved Guldborgsund Kommune ved, eller bør vide, at man ved Guldborgsund Kommune ikke må opbevare børnepornografisk materiale, og uagtet, at man ved, eller burde vide, at kommunens personale ikke er uddannet til at behandle forhold af strafferetlig karakter, ændres fakta, hvor den forurettede gøres til den skyldige (DARVO-metoden).

Af samme dagsorden til Børn og Unge-udvalget af [dato], konkluderes det i den ”socialfaglige vurdering”:

”Der lægges yderligere vægt på, at der, efter [Forurettet mor] blev gravid, er der kommet ualmindelig mange underretninger til forvaltningen, som bl.a. fortæller om, og viser [Forurettet mor] adfærd, hvor hun udstiller sig selv seksuelt.”

Guldborgsund Kommune ses at gå langt udover sine beføjelser til skade for den forurettede og hendes retsstilling i strafferetlig henseende.

[Socialrådgiver 1]’s handlinger i offentligt embede:

[Socialrådgiver 1] foretog et arbitrært skøn i indstilling til Børn- og Unge-udvalget, hvor hun begik en ”socialfaglig vurdering” ud fra en subjektiv fortolkning af opdigtede forhold, og hvor hun konkluderede, at den forurettede mor ikke kunne varetage omsorgen for sit nyfødte barn, idet hun ikke formåede at samarbejde med Guldborgsund Kommune:

”Forvaltningen vurderer, at [Spædbarn] er i åbenbar risiko for at lide alvorlig skade på sin sundhed og udvikling, pga. [Forurettede mor]’s utilstrækkelige og uafdækkede evner, som mor. [Forurettede mor] har ikke ville indgå i et samarbejde med forvaltningen trods flere forsøg. Det har således ikke været muligt, at samarbejde om en indsats, der kan sikre [Spædbarn] og afdække [Forurettede mor]’s forældreevne, i et professionelt miljø i døgnregi.”

[Socialrådgiver 1] anerkender egenhændigt, at der ikke er lavet en forældrekompetenceundersøgelse på den forurettede mor, men konkluderer uagtet dette, at der er en åbenbar risiko for, at den forurettede mor vil begå alvorlig skade på sit barn, idet den forurettede mor er utilstrækkelig, som mor.

Efter to på hinanden efterfølgende psykologvurderinger, måtte man ved Guldborgsund Kommune anerkende, at den forurettede mor evner at være mor, og at barnet er i rigtig god trivsel i sin mors varetægt.

Det samme blev vurderet af [Hospital] allerede den [dato], hvor spædbarnet blev født. Af **Bilag 9**, der udgør et notat fra [denne dato] fra [Hospital], kan det konstateres, at den forurettede mor varetog sit nyfødte barns tarv upåklageligt, og at spædbarnet ikke på noget tidspunkt var udsat for en konkret og alvorlig trussel mod sit liv og helbred. Det ses tillige, at den forurettede mor havde indgået aftale med sygehuset om professionel bistand i forbindelse med sit nyfødte barn.

[Socialrådgiver 1] oplyser usandfærdigt og illoyalt for Børn og Unge-udvalget:

”Der lægges afgørende vægt på, at [Forurettede mor], trods anbefalinger fra forvaltningen og sygehuset, vælger at forlade sygehuset, blot efter 2 døgn, hvorefter hun med hjælp fra sin mor, vælger at flygte fra forvaltningens myndighedspersoner, med sin 2 dage gamle søn, og dermed bliver tilbageholdt af Politiet og [Spædbarn] bliver øjeblikkeligt anbragt, ved en formandsbeslutning. Derfor kan forvaltningen ikke vurdere anderledes end, at samværet bør foregå, ved deltagelse af en repræsentant fra Kommunen.”

Af bilag 1, der udgør telefonsamtale mellem [socialrådgiver 1] og den forurettede mor af [dato], kan det konkluderes, at den forurettede mor ikke er flygtet nogen steder hen, men har opsøgt advokat- og rådgivningsbistand til brug for rådføring af de modtagne trusler fremsat af [socialrådgiver 1].

Den forurettede mor blev udskrevet fra [Hospital], og udskrev ikke sig selv, som anført. Hospitalet og den forurettede mor indgik aftale om, at den forurettede mor deltog i hospitalets tilbud for førstegangsfødende, og det ses af bilag 9, at hospitalet og forvaltningen ikke havde sammenstemmende anbefalinger, som anført overfor Børn og Unge-udvalget.

[Socialrådgiver 1] afgav usandfærdige og illoyale oplysninger til Børn og Ungeudvalget med henblik på velfærdsfortabelse for mor og barn i strid med Straffelovens kapitel 16.

Usandhederne bragt til Børn og Ungeudvalget af såvel [socialrådgiver 1], som af Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, bevidner om de alvorlige menneskeretlige forbrydelser, der er begået i sagen.

Guldborgsund Kommune har egenhændigt anerkendt overfor de forurettede i sagen, at tvangsfjernelserne af begge børn ikke var lovmedholdelige.

Det ses af sagen, at [socialrådgiver 1] ikke har haft hjemmel i lov til at begå de forhold, som hun har begået i offentlig tjeneste. [Socialrådgiver 1] har handlet fagligt inkompetent med uoprettelige skade til følge for en hel familie.

Hele sagen kunne have været undgået, hvis [socialrådgiver 1] havde iagttaget sin forpligtelse i offentligt embede og havde forholdt sig objektivt til sagens fakta, hvor man ved [Hospital], der er at anse for specialister, allerede den [dato] fandt, at den forurettede mor varetog forældreopgaven og sit nyfødte barns tarv upåklageligt (bilag 9).

Derimod ses det af sagens akter, og af [socialrådgiver 1]'s handlinger, at [socialrådgiver 1] og ansatte ved Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi misbrugte deres magt til at begå skade på en 14-årig pige, der måtte til behandling på psykiatrisk skadestue efter den hårdhændede og uretmæssige behandling af hende, samt skade på et spædbarn og en nybagt mor, heraf har begået uoprettelige helbredsmæssige skader på et spædbarn, der blev forhindret en PKU-undersøgelse, og blev tvangsplaceret i et værelse med skimmelsvamp samt blev forhindret i at få den vigtige råmælk, som et spædbarn skal have i starten af amningen.

Straffelovens § 114:

En adfærd, hvor borgere trues på deres børns liv og helbred, opsøges i deres private hjem, der ransages uden retskendelse, og får frihedsberøvet deres børn uden hjemmel i lov, og med bistand fra det danske politi, er forhold, der henhører under Straffelovens § 114. Det anses for skærpende, når det danske politi misbruger sin magt til at true et barn til at inkriminere sin familie, og ikke sikres advokatbistand i forbindelse med afhøring og frihedsberøvelse.

Når befolkningens minimumbeskyttelse mod statslige angreb i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions Artikel 5 og Artikel 8 med tilhørene domspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol såvel som FN Verdenserklæring Artikel 12 tilsidesættes.

Børn tvangsfjernes fra deres forældre og frihedsberøves uden lovhjemmel, og på baggrund af subjektive skøn (arbitrær adfærd) om, hvem *man synes* egner sig til at være forældre – og ikke hvem, der egner sig til at være forældre. Der afgives usandfærdige oplysninger for Børn og Ungeudvalget med velfærdsfortabelse til følge.

Usandfærdige socialrapporter fra politiet udarbejdes med henblik på at dække over de begåede strafbare handlinger, der har skadet en hel familie, er der tale om begåede menneskeretlige forbrydelser, der er af så alvorlig karakter, at sagen bør efterforskes i henhold til Straffelovens § 114. Ingen borgere i en demokratisk retsstat skal tåle, at myndighedspersoner og politi udarbejder usandfærdige dokumenter og afhenter børn i deres hjem uden hjemmel i lov med uoprettelige skader til følge for de berørte.

For nærværende sag, begik både ansatte ved Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi og [socialrådgiver 1], med godkendelse fra [leder af familieafdelingen] og borgmester [borgmester], disse alvorlige menneskeretlige forbrydelser mod to børn og to mødre, og en eksmand, hans familie samt en partsrepræsentant.

Vi forbeholder os retten til at nedlægge erstatningspåstand mod gerningsmændene i nærværende anmeldelse i medfør af Retsplejelovens bestemmelser jf. EMRK art. 41, hvoraf fremgår, at man skal holdes personligt ansvarlig for de menneskeretlige forbrydelser, man begår i offentligt- og statsligt embede.

Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi opfordres til at iagttage, at advokat [navn og CVR nr.] er vores bistandsadvokat.

[Bynavn], den 8. juni 2020

Anmelder:

[Den forurettede familie]